

SKRÄCKSLÄGEN

VAMPYRNATTEN

INGUNN AAMODT

**BONNIER
CARLSEN**

DATUMET PÅ STENEN

Jag heter Joakim. Det jag nu ska berätta hände en kolsvart höstnatt för några år sedan. Det var vid den tiden då de flesta löv har fallit från träden och nätterna är långa och kalla. Helst skulle jag vilja glömma alltihop och aldrig tänka på det igen. Men när höstmörkret kommer smygande, som nu, och vinden ylar runt husknutarna, då kommer allt tillbaka till mig. Skräcken kryper ända in i mörkret. Jag kan nästan känna den ruttna stanken av grav och fuktig jord, och jag gömmer mig under lager av täcken och filter för att hålla kylan borta. Men ljus måste jag ha. Dygnet runt. Jag vill aldrig någonsin vara utan ljus igen. I mörkret känner jag mig ensam och förföljd. Men jag var inte ensam den där natten. Jag var tillsammans med Christian, min bästa kompis, och Fanny. Fanny ...

På sätt och vis började allt vid det där stenmonumentet på Grimlerskolan. Den sista lektionen för dagen hade slutat för ett bra tag sedan. Christian och jag var de enda eleverna som var kvar på skolgården. Vi satt med ryggen mot den breda, höga stenen och bläddrade i en av Christians serietidningar. Jag minns det som om det var i går. Det var det senaste numret av *Cyber Ronin*, en av våra favoritserier. Vi visste att vaktmästaren snart skulle dyka upp och säga till oss att lämna skolgården. Den kraftiga järnporten i muren runt skolan hölls alltid låst på kvällar och nätter. Det var skolans grundare, Anton Grimler, som hade låtit bygga muren hundra år tidigare, när hans sjuntonårige son hade dött av en mystisk sjukdom. Han hade också rest monumentet där vi satt, och skapat en vacker park runt omkring till minne av sonen. Muren skulle skydda skolan mot skadegörelse, och den hade gjort Grimlerskolan till den skola i landet som hade minst problem med inbrott. Det fanns inte ens något klotter på väggarna.

Vi satt på den kalla, mossiga stenplattan som täckte marken framför minnesstenen. Efter en stund reste sig Christian för att sträcka på benen och få igång blodcirkulationen. Han läste inskriptionen på stenen högtidligt och överdrivet allvarligt.

”Min son. Hans Grimler.” Han fortsatte med datumen för när Hans var född och när han hade dött.

Så kollade han datumet på sin klocka. ”I övermorgon är

det den 30 oktober, och exakt hundra år sedan Hans dog”, sa han.

Det var typiskt Christian. Han läste allt han kom över. Hittade han något nedskrivet så läste han det. Jag minns att jag tyckte att den där upplysningen var totalt ointressant.

Om jag bara hade vetat ...

”Hallå, killar!” Vaktmästaren vinkade åt oss och rasslade med sin stora nyckelknippa.

Vi tog våra ryggsäckar och släntrade hemåt. Vaktmästaren låste porten och körde iväg i sin gamla Toyota.

”Tror du det blir något i morgon?” frågade Christian och sparkade en sten framför sig.

”Vadå, menar du?”

”På läsnatten så klart. Tror du att vi får kyssa någon?”

Jag flinade. ”Hoppas kan man ju.”

Ingen av oss hade kysst någon förut, och övernattningen på skolan innebar oändliga möjligheter, i varje fall i vår livliga pojkfantasi. Christian satsade på Anna, och jag hoppades få kyssa Fanny. Fanny var utan tvekan den sötaste tjejen i hela skolan. Det var säkert många som ville kyssa henne. Men hon hade aldrig visat intresse för någon av killarna, inte för mig heller. Jag var inte dummare än att jag fattade att mina utsikter var ganska dåliga. Christian skulle säkert ha bättre chanser med Anna, men man måste ju få lov att försöka. Dessutom fanns det ingen annan tjej

än Fanny som jag kunde tänka mig att kyssa. Även om Christian förstås visste att jag var intresserad av henne så hade han ingen aning om hur dödligt förälskad jag var.

Jag medger att jag hade vissa förväntningar på den där kvällen. Vår huvudsysselsättning skulle visserligen vara att läsa, men det skulle också bli disco i gymnasalen och nattbio i biblioteket. Vem visste vad som skulle kunna hända en sådan natt.

JÄRNPORTEN

Mamma skjutsade mig till skolan när klockan var ungefär halv sju nästa kväll. Vaktmästaren stod vid porten och frös när vi svängde in på parkeringen. I handen hade han nyckelknippan med den stora, svarta nyckeln till skolporten. Han hade missat tevenyhetererna eftersom han varit tvungen att åka tillbaka till skolan efter arbetstid för att låsa upp för oss som skulle övernatta. Han tyckte att hela arrangemanget var ett dumt påhitt. Det syntes tydligt på honom hur missnöjd han var.

Mamma försökte krama mig när jag hade tagit ut väskan och sovsäcken från baksätet. Jag övervägde ett ögonblick att låta henne göra det, men precis då klev Fanny ur sin pappas bil en bit bort och jag knuffade undan mamma.

”Inte nu!” viskade jag till henne.

Hon log förstående, strök mig hastigt över håret och önskade mig god natt. Jag minns inte om jag svarade, men jag minns att Fanny hade nya, rosa träningsbyxor och skor som var så vita och rena att de lyste i höstmörkret. Håret såg nytvättat ut och var uppsatt i en hästsvans med vit snodd. Hon fiskade upp sin mobil ur jackfickan och höll fram den mot sin pappa. Han såg bekymrad ut och verkade vilja att hon skulle behålla den. Jag såg på hennes läppar att hon svarade att det var förbjudet. Han tog motvilligt emot den och Fanny kramade honom innan hon gick därifrån.

Hemma hos oss hade situationen varit den motsatta. Jag ville smyga med mig mobilen, men mamma hade envisats med att följa skolans regler om mobilförbud. Till slut hade hon fått sin vilja igenom.

”Då hämtar jag dig halv åtta i morgon bitti”, sa hon.

”Ja, det blir bra”, sa jag och gick mot skolporten.

Christian hade rullat ut sin sovsäck i klassrummet och hållit en plats till mig. Jag ställde ifrån mig väskan och rullade ut mitt liggunderlag bredvid hans. Jag var nyfiken på var Fanny skulle lägga sina saker. Förmodligen vid fönstret, där de andra tjejerna höll på att komma i ordning. Det skulle vara några meter, och några klasskamrater, mellan oss, men jag tyckte ändå att det var spännande att vi skulle sova i samma rum. Även om det nog inte skulle bli så många timmar. De sjuor som hade haft övernattning året

innan hade tydligen sovit ungefär två timmar. De hade skrutit vitt och brett för oss sexor om hur otroligt kul det hade varit, och nu hade det äntligen blivit vår tur.

Alla måste välja en bok att läsa under kvällen och natten, så vi gick till biblioteket. Anton Grimler hade varit extremt intresserad av böcker och ordnat så att skolan hade ett särskilt konto där man varje år kunde ta ut en viss procent för att köpa in böcker. Och förutom alla nya böcker vi hade fanns det också kvar många från Grimlers tid. Han hade skänkt hela sin boksamling till skolan när han dog. Han hade inga arvingar sedan sonen dött, så skolan blev på sätt och vis hans barn efter det. Hans stolthet och arvinge.

De stora, tunga bokhyllorna var fulla av dammiga böcker med bruna skinnryggar. Jag tror att det var vad jag gillade mest med biblioteket. Jag tyckte det såg fint ut. Det var något respektingivande och nästan magiskt över det. Ibland kändes det som om man var i ett gammalt slott eller på ett museum eller så. Men jag hade aldrig försökt läsa någon av de där böckerna, det var konstigt språk och väldigt liten stil i de flesta. Och just nu var jag på jakt efter något kort och spännande. Jag hade inte tänkt tillbringa natten med att läsa en tjock och tråkig bok.

Det var helt annorlunda med Christian, han var verkligen en bokmal. Han hade läst de flesta av de gamla

böckerna, och så gott som alla av de nyare. Mycket av det han visste hade han läst sig till. Det fanns egentligen knappt någonting som inte Christian kunde något om. Det fanns tydligen inga gränser för vad som intresserade honom. Den senaste boken han hade läst handlade om att kyssas. Han tyckte om att vara förberedd.

Men ingen av oss var beredd på mardrömmen som väntade oss den natten.

PÅ JAKT

När vi hade läst i ungefär en timme var det dags för disco i gymnasalen. Musiken började spela och belysningen dämpades. Jag såg Fannys vita skor lysa så fort vi kom in. Christian och jag satte oss vid ett bord nära tjejerna. Anna log förväntansfullt mot Christian. Jag knuffade honom i sidan. Det var definitivt något på gång.

Många gick ut på dansgolvet. Jag hatade att dansa. Jag tyckte det var fruktansvärt pinsamt och helt bortkastad energi. En typisk tjejgrej. Men både Christian och jag ville ju gärna ha lite närkontakt med tjejerna, även om det innebar vissa uppoffringar. Christian var helt beredd. Han hade till och med tagit på sig lite Hugo Boss-parfym som han fått av sin pappa i julklapp.

”Tycker du jag ska bjuda upp henne?” Christian tömde sin läsk och tog mod till sig.

”Go for it”, sa jag. Jag tvivlade inte ögonblick på att Anna skulle säga ja. Hon tittade hela tiden bort mot Christian. Och plötsligt lutade hon sig fram mot de andra tjejerna och fnissade. Det var ett gott tecken. Vi hade känt både Anna och de andra i flera år, genom otaliga skoldagar och grupparbeten, men det var ändå lite nytt och annorlunda att träffas i halvmörkret på kvällstid.

Innan Christian hann resa sig kom Christina gående mot vårt bord. Både Christian och jag blev nervösa. Ingen av oss gillade henne särskilt mycket. Hon var ganska kaxig och lite påträngande.

Hon stannade framför oss och log lite retsamt.

”Anna undrar om du vill dansa med henne.” sa hon till Christian.

Jag andades lättad ut. Och Christian rodnade.

Anna tittade åt ett annat håll. Som om det som hände vid vårt bord inte angick henne över huvud taget. Men Christian reste sig genast och gick fram till Anna, som låtsades överraskad. De försvann ut på dansgolvet och jag satt kvar som ett fån. Jag tittade i smyg på Fanny. Hon höll i halslinningen till sin tröja och försökte fläktasig med den. Hon var varm. Jag fick en idé som kanske kunde innebära att jag slapp dansgolvet och ändå få närkontakt med Fanny. Jag reste mig och gick fram till henne.

”Ska du med ut en sväng?” frågade jag djärvt. ”Det är så himla varmt här inne.”

Hon såg mig i ögonen och log. ”Håller med”, sa hon och reste sig.

Jag hade fått napp. Jag var ett geni.

Vi strosade runt lite i parken framför skolan. Vi pratade mest om lärare och lektioner och det vanliga. Hela tiden försökte jag ta mod till mig att försöka kyssa henne. Jag var lite nervös – det var trots allt något helt nytt för mig – men jag tror att jag lyckades dölja det. Nu behövde jag bara hitta rätt plats och rätt tidpunkt. Jag fick inte verka för ivrig men heller inte för generad. Då skulle hon genast fatta att jag aldrig hade gjort det förut. Det var kanske bäst att kyssa henne på kinden först, för att se hur hon reagerade? Det var mycket att ta hänsyn till i ett så viktigt ögonblick, och ju mer jag tänkte på det desto osäkrare blev jag.

Jag flyttade mig lite så att jag gick närmare henne, och hon drog sig inte undan. Jag tänkte att det nog fanns hopp. Vi gick förbi gamla mossiga skulpturer och häckar med rödgula blad. Vi kände väl till parken båda två. Vi hade gått i den här skolan ända sedan första klass. Men jag minns att jag tänkte att allt såg annorlunda ut nu i månljuset, väldigt annorlunda. Det var både mystiskt och lite romantiskt, tyckte jag. Och mycket spännande.

Till slut hamnade vi uppe vid stenmonumentet. Alla stigar i parken ledde dit. Vi stannade och stod tysta. Jag kom plötsligt inte på något mer att säga, och det gjorde

visst inte hon heller. Det blev nästan lite pinsamt. Jag måste ju säga något, eller göra något ...

Skulle jag prova nu? Eller var det för snart? Jag bestämde mig snabbt för att det var för snart. Jag ville ta henne i handen först, för att se om hon gick med på det, och om hon inte drog åt sig handen skulle jag satsa allt.

Min hand darrade när jag sakta lyfte den mot hennes. Men precis när mina fingrar nuddade vid hennes ryckte hon åt sig handen och flämtade till.

”Titta!” Hon pekade mot stenplattan på marken.

”På vadå?” frågade jag förvirrat. Det var inte riktigt det här jag hade föreställt mig.

Jag kunde inte se något ovanligt. Bara samma gamla stenplatta som jag hade sett så många gånger förut. Christian och jag hade suttit på den senast dagen innan. Den var sliten och mosstäckt, och i mitten fanns en inristning som var så nött och otydlig att det var svårt att se vad den föreställde. Skulle det vara något att bli rädd för? Och precis nu, när jag hade så stora planer för oss.

”Ser du inte tecknet?”

Och för första gången på alla år jag hade gått på Grimler-skolan fick jag en idé om vad inristningen kanske föreställde.

”Det ser nästan ut som ett kors”, sa jag förundrat.

”Ja. Är inte det lite märkligt?” sa Fanny.

Hon hade rätt. Det var märkligt att ha en stenplatta med ett kors på en skolgård.

”Det ser ut som på en kyrkogård”, sa Fanny lågt.

Hon stod tyst några sekunder innan hon fortsatte: ”Du tror väl inte ...?”

Jag stod där och tänkte samma sak som hon. Det kanske faktiskt var en grav. Fanny tog ett steg bakåt.

Jag gick några steg bort från stenplattan, jag också. Så tog jag upp en halvstor sten och gick tillbaka.

”Vad ska du göra?” frågade Fanny när jag ställde mig på knä på marken.

”Det är ett knep jag har lärt mig av min farfar”, sa jag och knackade på plattan med stenen jag hade i handen. Först vid kanten och sedan längre in.

”Ljudet blir annorlunda där”, kommenterade Fanny.

Jag reste mig och nickade. ”Det är för att det är ihåligt under stenen”, sa jag.

”Då är det alltså en grav.”

”Det verkar så. Antagligen är det Hans Grimler som ligger här under.”

Jag vet inte varför, men vi stod kvar och stirrade på graven ganska länge. Jag betraktade korset med alla snirklar och streck samtidigt som jag funderade på varför Hans Grimler var begravd här och inte på kyrkogården som andra människor.

Plötsligt flämtade Fanny till som om något hade skrämt henne.

”Vad är det?” frågade jag.

Hennes blick for hit och dit över stenplattan. ”Det ... det är ju inte alls ett kors!”

”Är det inte?” Jag lät blicken vandra över inristningen. Stenplattan var ganska nedsliten efter hundra års väder och vind, men efter en stund såg jag vad Fanny menade. Och hon hade rätt. Det var inte alls något kors. Det var en fladdermus.